

Hồi 512

Thành bại quan kiện

Hơn trăm chiến thuyền hùng dũng xuôi dòng lướt về Kinh Khẩu.
Mục tiêu đã thấy xa xa.

Lưu Dụ đứng trên đài chỉ huy, đưa mắt nhìn từ xa, ngạc nhiên: "Vì sao ánh đèn lửa trên bến cảng sáng rực thế kia?".

Bên cạnh gã ngoài Yến Phi còn có Hà Vô Ky, Ngụy Vĩnh Chi, Bành Trung và hơn chục tướng lĩnh Bắc Phủ binh, không ai giải đáp được nghi vấn của Lưu Dụ.

Yến Phi nhăn lục tốt nhất nói: "Ta nhìn thấy đó là ánh đuốc, cả ngàn ngọn đuốc mới có uy thế như vậy".

Lưu Dụ nói: "Lưu Tập chết rồi, Kinh Khẩu bây giờ ai chủ sự?".

Hà Vô Ky đáp: "Phó thủ của Lưu Tập là Đan Chi, Lưu Tập bị giết, Kinh Khẩu đương nhiên do hắn chủ sự".

Yến Phi chấn động: "Quả nhiên ta không nhìn lầm, trên bến người đông nghịt".

Lúc này còn cách Kinh Khẩu không tới một dặm, mọi người đều nhìn thấy rõ trên bến hàng ngàn ngọn đuốc giương cao, ánh lửa chiếu sáng rực cả một vùng dưới sông trên bến, số người tụ tập ở đó nhiều không đếm xuể, tạo thành khung cảnh kỳ dị hàng vạn đầu người nhấp nhô.

Hốt nhiên tiếng hò hét rầm trời, đều kêu 'tiểu Lưu gia' hay 'Lưu Dụ vạn tuế', hiển nhiên hoan nghênh Lưu Dụ tới đây.

Lưu Dụ lập tức cảm thấy toàn thân nhiệt huyết bay bổng, hiểu rằng mình đã thành công, Bắc Phủ binh không còn nghi ngờ gì đã lọt vào tay mình, chỉ cần ra một mệnh lệnh, trai tráng Bắc Phủ binh sẽ vì gã hy sinh xương máu, không chút do dự.

Lưu Dụ vung tay hô lớn: "Các anh em! Lưu Dụ tới rồi!".

Ra bến đón chào bọn họ hàng vạn người cả quân và dân lại bùng lên một trận hoan hô nhiệt liệt, át hết cả tiếng gió thổi ào ào và tiếng sóng vỗ bờ.

oOo

Với tài trí Đồ Phụng Tam mà nghe xong câu nói đó cũng phải tự thẹn không bằng, không dám tin nói: “Lý Thục Trang quan trọng đến thế ư?”.

Nhậm Thanh Thị duyên dáng trừng mắt nhìn hấn: “Chỉ nghe người nói câu này là đủ biết không phải ta lo lắng không đâu. Ta dám nói rằng Lý Thục Trang là người có ảnh hưởng lớn nhất ở Kiến Khang sau Tạ An, chẳng những thị có thể đẩy Hoàn Huyền lên ngôi vua, mà còn có thể phát động cả cao môn Kiến Khang ủng hộ y. Lần này Hoàn Huyền có thể đánh chiếm Kiến Khang dễ dàng như thế chẳng những là nhờ thị cung cấp những tình báo rất chuẩn xác, mà còn nhờ thị xúi Vương Du phản bội Tư Mã Nguyên Hiễn, mang Thạch Đầu thành dâng cho Hoàn Huyền. Chỉ từ điểm này đã thấy Lý Thục Trang có tác dụng tính quyết định thế nào rồi”.

Đồ Phụng Tam không biết nói gì, yêu nữ Nhậm Thanh Thị thật lợi hại, mỗi câu nói đều tác động sâu sắc, bởi ả hiện đang cung cấp những tin tình báo trân quý nhất, khiến hấn có cảm giác cổ quái như vừa tỉnh mộng.

Đúng!

Chính trị ở Kiến Khang kỳ thực là chính trị của cao môn đại tộc, nếu ai muốn quản trị Kiến Khang, dù nguyện ý hay không, đầu tiên phải tranh thủ được ủng hộ của bọn họ. Ai nhiều khả năng khống chế cao môn đại tộc nhất? Đương nhiên là người cung cấp cho bọn họ thứ họ cần nhất, người đó chính là Lý Thục Trang.

Từ góc độ này mà đánh giá, thực sự Lý Thục Trang là nhân vật chủ chốt khiến Hoàn Huyền có thể củng cố chính quyền hay không.

Đồng thời Đồ Phụng Tam cũng đầy nghi hoặc.

Vì sao Nhậm Thanh Thị muốn giúp đỡ bọn hấn, làm thế có gì tốt cho ả? Nhậm Thanh Thị nói cái gì đầy căm ghét Hoàn Huyền, căm kích Lưu Dự, hấn tuyệt đối không tin. Nếu đối là người bình thường hoặc giả vì nguyên nhân này mà quyết định chọn lựa, nhưng từ xuất thân và tâm tính đặc biệt của Nhậm Thanh Thị, hấn hiểu rõ ả không phải là loại người làm việc theo cảm tính.

Ả có mục đích gì?

Thanh âm dịu dàng êm ái đầy dụ hoặc của Nhậm Thanh Thị tiếp tục: “Cao môn danh sĩ Kiến Khang đã không còn thuốc chữa, đối với việc truy cầu đơn được càng chìm đắm không cứu nổi. Hiện tại ở Kiến Khang thịnh hành phục dụng Ngũ Thạch tán, thói quen này chính do

một tay Lý Thục Trang tạo nên, chẳng những vì thị là người cung ứng Ngũ Thạch tán công hiệu thần kỳ, mà còn vì sau khi dùng Ngũ Thạch tán của thị di chứng tương đối ít, khiến thị trở thành người được hoan nghênh nhất ở Kiến Khang, cũng khiến thị trở thành người giàu có nhất Kiến Khang. Lại thêm thị linh lợi hoạt bát, rất giỏi giao tiếp, hiểu sâu sắc ý thích của cao môn danh sĩ, được tôn làm Thanh đàm nữ vương. Thị đã thành tượng trưng cho phương thức sinh hoạt túy sinh mộng tử của Kiến Khang cao môn, thái độ của thị trực tiếp ảnh hưởng tới thái độ của đám danh sĩ đối với Hoàn Huyền.

Đối với người của cao môn, hoàng đế có thể thay đổi, nhưng Lý Thục Trang lại không ai thay thế được”.

Đồ Phụng Tam nói: “Hẳn không phải chỉ mình thị cung cấp Ngũ Thạch tán, cùng lắm thị là người buôn bán lớn nhất, không có thị, Ngũ Thạch tán cho lợi nhuận khổng lồ như vậy ắt sẽ có người tiếp tục”.

Nhậm Thanh Thị khẽ cười: “Vì vậy ta mới nói người không hiểu rõ thủ đoạn của thị.

Ngũ Thạch tán Lý Thục Trang bán ra không giống của người khác, thị có một đơn đỉnh phòng dùng để luyện chế Ngũ Thạch tán rất lớn ở Kiến Khang, mỗi lần mở lò thuốc đều do thị tự tay pha chế, kẻ dưới chỉ phụ trách sao thuốc, vận chuyển dược liệu hạng nhất từ các nơi về, luyện thành Ngũ Thạch tán khiến Kiến Khang cao môn như si như cuồng. Tiều Tung chính là kẻ cung cấp lớn nhất vật liệu để chế Ngũ Thạch tán cho thị”.

Ngưng một chút lại nói tiếp: “Nếu nói đến thế mà người vẫn chưa hiểu rõ chỗ lợi hại của thị thì ta có thể cho người hay một thủ đoạn cao minh khác của thị. Phản ứng của người ta đối với thuốc có thay đổi, dùng nhiều một loại dược liệu nào đấy rồi sẽ sinh ra tính kháng thuốc, cảm giác biến thành trơ lì, hiệu quả của thuốc đương nhiên giảm đi nhiều. Ngũ Thạch tán cũng vậy. Nhưng Lý Thục Trang lại có mười hai cách phối chế Ngũ Thạch tán, cố nhiên mỗi thứ đều cho ra một loại Ngũ Thạch tán có công hiệu khác nhau, cảm giác mới lạ này khiến cho cao môn Kiến Khang không cách gì chống nổi. Thấy mối quan hệ đặc thù như vậy, ai còn dám đắc tội với Lý Thục Trang nữa?”.

Đồ Phụng Tam động tâm nói: “Thì ra như thế? Thật khó mà tin được”.

Tiếp đó hai mắt lấp lánh tinh quang nhìn chăm chú vào ả hỏi: “Lý Thục Trang biết cách chế luyện mười hai loại Ngũ Thạch tán hẳn phải là điều tối mật, làm sao người biết?”.

Song mục Nhậm Thanh Thị lộ vẻ thê lương, khiến ả càng thêm mê hoặc gần như tà dị, u oán nói: “Bởi vì phép chế luyện thuốc này Lý Thục Trang học được từ gia huynh”.

Đồ Phụng Tam lại ngăn người ra, quả thực không ngờ Nhậm Dao đã từng có quan hệ hữu hảo với Lý Thục Trang.

Nhậm Thanh Thị hồi phục thần thái ban đầu, lạnh lùng nói: “Hiện tại hắc ngưu đã biết vì sao Lý Thục Trang có ảnh hưởng lớn như vậy. Tưởng tượng mà coi, khi các người tấn công Kiến Khang, cao môn Kiến Khang toàn bộ đứng về phía Hoàn Huyền, thêm nữa Kiến Khang vật tư đầy đủ, dù binh lực các người mạnh hơn Hoàn Huyền thì cũng như đầm đầu miệng hổ, chỉ có thất bại. Huống hồ căn bản binh lực các người không bằng Hoàn Huyền, lại không cách gì duy trì được một chiến dịch công phòng chiến lâu dài”.

Đồ Phụng Tam gương cười: “Nhưng chính người nói, Lý Thục Trang là đại biểu cho giấc mộng hoang đường của cao môn Kiến Khang, nếu chuyện giết thì bị đổ lên đầu Lưu gia, chẳng phải gã sẽ trở thành công địch của cao môn Kiến Khang hay sao?”.

Nhậm Thanh Thị ung dung: “Biện pháp Lý Thục Trang dùng để thuyết phục cao môn Kiến Khang giúp Hoàn Huyền chính là tạo nên dư luận cho rằng Lưu gia xuất thân áo vải, vĩnh viễn sẽ không hiểu và không thông cảm cho cao môn Kiến Khang. Do mâu thuẫn giai cấp đối kháng, Lưu Dự sẽ chỉ là kẻ phá hoại. Luận cứ này đánh trúng chỗ yếu hại của đại bộ phận cao môn, khiến bọn họ nhắm mắt đi theo Hoàn Huyền”.

Đồ Phụng Tam nói: “Người vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của ta”.

Nhậm Thanh Thị bật cười khúc khích, biến thành một đóa tiên hoa bùng nổ, xinh đẹp đến mức khiến người ta choáng váng, trề môi nói: “Sơn nhân tự sẽ có diệu kế”.

Đồ Phụng Tam thầm hô bất diệu, bây giờ ả mới đưa ra con bài chủ, tuyệt không phải là điềm tốt, hiển nhiên là ả chịu rút đao tương trợ không phải là miễn phí mà là có điều kiện.

Thở dài nói: “Nhậm hậu có yêu cầu gì?”.

Nhậm Thanh Thị dịu giọng nói: “Nếu như ta thực sự có thể giúp các vị bố trí giết chết Lý Thục Trang, sau đó lại không ai hoài nghi Lưu gia, ta muốn Lưu gia nạp nô gia làm tiểu thiếp”.

Đồ Phụng Tam thất thanh: “Cái gì?”.

Nhậm Thanh Thị thần thái ung dung tự đắc, bộ dạng không thêm lo người không tiếp thụ, bình tĩnh nói: “Ta biết Lưu gia luôn cố kỵ bối cảnh xuất thân của ta, sợ ta làm ô danh hắc. Vì vậy ta không yêu cầu danh phận công khai gì hết, chỉ cần hắc tự miệng nói với ta một câu, người tiểu thiếp bí mật này sẽ một lòng yêu hắc, vì hắc làm bất cứ chuyện gì. Ngoài người, hắc và ta, ta sẽ vĩnh viễn không công khai bí mật này, cho đến khi chết ta tuyệt sẽ không thừa nhận quan hệ chân chính với Lưu gia”.

Đồ Phụng Tam cũng bất giác bội phục ả tận đáy lòng, rõ ràng ả đã suy nghĩ rất kỹ đến cả những chỗ khó khăn của Lưu Dụ. Giả thiết Lưu Dụ cũng cho rằng Lý Thục Trang là chướng ngại lớn nhất để đánh bại Hoàn Huyền, lại không thể mời dạng cao thủ như Yến Phi đi ám sát thị, chọn lựa duy nhất là ngoan ngoãn tiếp thu điều kiện của ả.

Nhậm Thanh Thị thờ ơ, thuận miệng nhắc nhở: "Phiền giúp ta nói với Lưu gia, Thanh Thị vẫn vì hấn khổ sở bảo trì trọn vẹn tấm thân xử nữ, chỉ cần hấn nói một câu, Thanh Thị sẽ dâng lên cái quý nhất của đời con gái".

Đồ Phụng Tam cảm thấy đau đầu, hỏi lảng sang chuyện khác: "Nếu Lý Thục Trang chết đi, phép luyện đơn của thị chẳng phải sẽ tuyệt truyền sao? Cao môn Kiến Khang há chẳng phát điên lên vì chuyện đó ư?".

Nhậm Thanh Thị nói: "Người nhắc tới vấn đề ta rất tâm đắc. Cao môn Kiến Khang nhất định sẽ vì thế mà không vui, nhưng hãy yên tâm, oán khí của bọn họ sẽ trút lên đầu Hoàn Huyền, đó là vấn đề về bầu không khí".

Đoạn không nhịn được nhoen cười xinh nói: "Ta còn có một đề nghị, để ta tiếp quản Hoài Nguyệt lâu tiếp tục luyện đơn bán thuốc để an định lòng người. Lý Thục Trang thì đáng gì? Hoàng kim tam thập lục phương của gia huynh chỉ truyền cho thị mười hai phương, ta lại biết tất cả các đơn phương, bảo đảm sẽ làm nhiều màu nhiều vẻ hơn thị. Luận thanh đàm ư? Thị càng không sánh được với ta dòng dõi vua chúa".

Với công phu trấn định của Đồ Phụng Tam mà cũng cảm thấy ớn lạnh.

Hấn và Lưu Dụ quá coi thường Nhậm Thanh Thị, ả đề xuất giao dịch vào lúc này, lập tức nghịch đảo cả liệt thế của bản thân từ sau khi Nhậm Dao chết.

Kế hoạch của ả hết sức hoàn mỹ, khiến cho người 'thụ hại' cũng phải vỗ đùi khen hay, tuyệt nhất là Lưu Dụ hoàn toàn không phải là không có tình ý với ả, nếu nói về mê hoặc nam nhân, thiên hạ chỉ e không mấy nữ nhân có thể là đối thủ của ả. ả nói không cần bất cứ danh phận gì khiến Lưu Dụ càng khó cự tuyệt, nhưng khi ả sinh con cho Lưu Dụ, gã có thể không nhận con mình sao? Như vậy dòng dõi Tào thị của ả có thể có mặt trong số người kế thừa Lưu Dụ.

Một mặt ả sẽ thay thế Lý Thục Trang trở thành Thanh đàm nữ vương đời mới, trở thành một người có thể lực hạng nhất ở Kiến Khang, khi ấy Lưu Dụ chỉ càng thêm coi trọng chứ không dám ra tay độc ác vùi hoa dập liễu trừ khử ả.

Đồ Phụng Tam cười khổ: "Chuyện này ta rất khó quyết định thay cho Lưu gia".

Nhậm Thanh Thị khẽ nhún vai: “Đương nhiên, khi ta gặp Lưu gia, được hấn đáp ứng rồi sẽ lập tức mang diệp kế đối phó Lý Thục Trang phụng cáo, bảo đảm hấn sẽ hài lòng”.

Đồ Phụng Tam sau khi cân nhắc nặng nhẹ, đành nói: “Được rồi! Ta lập tức cùng người mau chóng tới gặp Lưu Dự, bất quá trước tiên phải làm rõ hấn có còn ở Quảng Lăng hay không”.

Hai mắt Nhậm Thanh Thị rực lửa nhiệt tình, Đồ Phụng Tam không sao biết rõ ả rốt cuộc là vì mưu kế thành tựu, thuyết phục được bản thân mình, hay là vì sắp sửa gặp Lưu Dự mà vui mừng như điên.

oOo

Tống Bi Phong tới Tạ gia, lập tức biết không hay, thấy ai nấy vẻ mặt hung phấn, biết rằng Tạ Đạo Uẩn đã về tới. Quả nhiên Lương Định Đô vừa thấy hấn liền nói: “Đại tiểu thư và tôn tiểu thư về rồi!”.

Con tim Tống Bi Phong chìm xuống, nhớ đến lời cảnh cáo của Đồ Phụng Tam, toàn thân chợt thấy trống rỗng, chẳng có gì vui vẻ.

Lương Định Đô hạ thấp giọng: “Đại tiểu thư biết đại thúc có mặt ở Kiến Khang, dặn bảo nếu đại thúc tới lập tức mời đến gặp mặt”.

Tống Bi Phong nhớ lại hai lần trước tới Tạ phủ đều bị Tạ Hồn tiếp đón lạnh lùng, đại tiểu thư sau khi trở về biết được tình hình này mới dặn bảo người dưới như vậy.

Hỏi: “Tôn thiếu gia thì sao?”.

Lương Định Đô đi trước dẫn đường đáp: “Lúc hoàng hôn tôn thiếu gia vội vã trở về tắm rửa thay áo rồi lại vội vã ra đi. Hiện tại ở kinh sư lòng người hoang mang, trên đường chỗ nào cũng là Kinh Châu quân, tôi nghĩ tôn thiếu gia đi tìm người thương lượng, coi xem ứng phó thế nào với biến cố lớn trong triều”.

Tống Bi Phong lặng lẽ không nói, theo Lương Định Đô tới bên ngoài Vong Quan hiền, Lương Định Đô dừng lại ở cửa nói: “Đại tiểu thư muốn gặp một mình đại thúc”.

Tống Bi Phong vỗ vai hấn, một mình vào hiền, thầm nhủ nếu người trong hiền là Tạ An thì tốt biết bao.

Tạ Đạo Uẩn ngồi trên chiếu coi bề ngoài gầy đi mấy phần, nhưng tinh thần xem ra không tệ, thấy Tống Bi Phong vào hân hoan nói: “Đại thúc tới ngồi bên ta”.

Tống Bi Phong y lời tới ngồi xuống đối diện, hỏi thăm sức khỏe đoạn nói: “Đại tiểu thư về tới khi nào?”.

Tạ Đạo Uẩn miễn cưỡng làm bộ vui vẻ, đáp: “Về tới nơi chưa tới hai canh giờ, đang định tìm cách kiếm đại thúc, đại thúc lại đến đây, thật không nghĩ sớm gặp đại thúc như vậy”.

Tống Bi Phong trầm giọng nói: “Hoàn Huyền không gây khó dễ ư?”.

Tạ Đạo Uẩn đáp: “Chẳng những không gây khó dễ, tướng giữ cửa khi biết bọn ta là ai còn cung kính lễ phép không biết bao nhiêu mà kể, nói rằng Hoàn Huyền đặc biệt dặn bảo tuyệt đối không được vô lễ với người nhà họ Tạ”.

Tống Bi Phong ngẫm kinh hãi, chỉ hy vọng Đồ Phụng Tam sai lầm, không phải là Hoàn Huyền có lòng dạ bất lương với Tạ Chung Tú mà là muốn lung lạc thế tộc Kiến Khang mới hành sự như thế thì đỡ.

Tạ Đạo Uẩn ngạc nhiên: “Đại thúc có tâm sự gì?”.

Tống Bi Phong do dự một thoáng, rốt cuộc không kìm được nói: “Ta đang lo Hoàn Huyền có dã tâm với tôn tiểu thư”.

Tạ Đạo Uẩn cười khở: “Nói thực ta cũng đang lo. Hoàn Huyền luôn luôn đồ kị và thù ghét tiểu Huyền, bây giờ tiểu nhân đắc chí, quyền nghiêng thiên hạ, dù có thể nhất thời che giấu, nhưng với bốn tính Hoàn Huyền, khi không còn gì ước thúc sẽ rất mau chóng lộ ra bộ mặt thật hung ác. Y đã có thể dùng thủ đoạn hèn hạ nhất để chiếm đoạt Đạm Chân, cũng có thể không chừa thủ đoạn buộc Chung Tú theo y. Tuy nhiên hiện giờ cục thế chưa ổn, hẳn y chưa dám to gan như vậy”.

Tống Bi Phong cương quyết: “Chúng ta lập tức bỏ đi!”.

Tạ Đạo Uẩn buồn bã nói: “Muộn rồi! Khi bị thủy sư Kinh Châu chặn lại cách Kiến Khang hai chục dặm, ta đã biết là muộn rồi, ai biết được Kiến Khang thất thủ nhanh như thế? Bọn ta do hai chiến thuyền hộ tống trở về, tiếp đó một toán mấy trăm Kinh Châu quân tiến vào đóng trong Ô Y hạm, Tần Hoài hà còn có nhiều khoái thuyền tuần tra, Kiến Khang đã bị Hoàn Huyền khống chế chặt chẽ, chúng ta một bước cũng khó dời”.

Tống Bi Phong nghĩ đến Yến Phi, nếu được chàng xuất thủ tương trợ, kể cả Hoàn Huyền xuất hết cao thủ, Yến Phi vẫn đủ bản lĩnh đưa Tạ Chung Tú đến Quảng Lăng.

Tiếng nói của Tạ Đạo Uẩn truyền vào tai hắn: “Hòa thượng trốn được chùa không trốn được, thân tộc họ Tạ chúng ta mấy trăm người ở đây, làm sao bỏ đi không quan tâm được? Người đầu tiên gặp tai ương khẳng định là tiểu Hồn”.

Tống Bi Phong lập tức cảm thấy mộng đẹp thành không, cầu Yến Phi xuất thủ cũng không giải quyết được.

Tạ Đạo Uẩn thở dài: “Bọn họ chết như thế nào?”.

Tống Bi Phong lòng chợt run lên, cảm giác thấy hiện thực thật tàn khốc. Cái chết của Tạ Diễm và hai con trai đương nhiên không phải do bọn họ, nhưng khi lấy đại cục làm trọng, đích xác bọn họ không định viện thủ Tạ Diễm, Tạ Diễm không tiếp thụ là một chuyện, nhưng toàn bộ hành động phản kích Thiên Sư quân đích thực không bao quát biện pháp bảo vệ tính mạng Tạ Diễm.

Hắn rất hy vọng cho Tạ Đạo Uẩn biết bọn hắn đã tận lực, nhưng lại không cách gì cho Tạ Đạo Uẩn biết sự thực đằng sau lời nói.

Tống Bi Phong chợt nói: “Việc xảy ra mau lẹ ngoài dự liệu, bọn ta vừa ổn định trận cục ở Hải Diễm, nhị thiếu gia lại chủ động dẫn quân công kích Thiên Sư quân ở Cối Kê, vì vậy mà bị phục kích vong mạng. Ai! Nếu Nhị thiếu gia chịu nghe lời bộ hạ, thì sẽ không chết thảm như thế”.

Tạ Đạo Uẩn cúi đầu, hai mắt đỏ hồng.

Tống Bi Phong miễn cưỡng nén đau thương, nói: “Đại tiểu thư bớt đau xót, hiện tại gánh nặng Tạ gia đã đặt lên vai đại tiểu thư”.

Tạ Đạo Uẩn khẽ chùi nước mắt, ngẩng đầu bình tĩnh nói: “Hoàn Huyền đã giành được ưu thế tuyệt đối, ngươi có tính toán gì?”.

Tống Bi Phong triệt để cảm thấy Lưu Dụ bí mật trở về Quảng Lăng là bước đi đúng đắn, nếu lúc này gã vẫn ở mãi Hải Diễm, hắn sẽ có thái độ giống như của Tạ Đạo Uẩn khi nói mấy lời này, hoàn toàn không coi trọng Lưu Dụ.

Tống Bi Phong hạ thấp giọng nói: “Lưu Dụ đã trở lại Quảng Lăng sách động binh biến, chơi ngửa bài với Lưu Lao Chi, đoạt quyền lực từ tay hắn. Vì vậy Hoàn Huyền vẫn chưa thể coi là ngồi yên trên ngai vàng, còn phải hỏi Lưu Dụ mới được”.

Tạ Đạo Uẩn vừa mừng vừa sợ nói: “Thì ra là có chuyện này? Tiểu Huyền quả thực không nhìn lầm Lưu Dụ”.

Lại nhíu mày nói: “Ta không chút hoài nghi tài năng quân sự của Tiểu Dụ, sợ nhất là hắn không hiểu chính trị ở Kiến Khang, ngược lại về phương diện này Hoàn Huyền lại giỏi hơn”.

Tổng Bi Phong hiểu ý nàng, hiện giờ Kiến Khang là một tổ hợp thành trì có khả năng phòng ngự mạnh nhất thiên hạ, nếu cao môn Kiến Khang hoàn toàn đi theo Hoàn Huyền, dù Bắc Phủ binh mạnh đến đâu, cũng khó lòng chiếm nổi Kiến Khang.

Chỉ coi Hoàn Huyền dễ dàng đánh chiếm Kiến Khang như vậy là biết y đã sớm giành được sự ủng hộ của cao môn Kiến Khang.

Tổng Bi Phong nói: "Ta phải lập tức chạy về Quảng Lăng, tìm Lưu Dụ nghĩ cách, coi xem có thể tận lực vì tôn tiếu thư hay không".

Tạ Đạo Uẩn muốn nói lại dừng, cuối cùng nói: "Đại thúc đi đường xin hết sức thận trọng".

Tổng Bi Phong đáp ứng xong bỏ đi.

- o O o -